

Korach

Created June 22, 2020 · 1 View

Edit X

Numbers 16:1-13

(1) Now Korach, son of Izhar son of Kohath son of Levi, betook himself, along with Dathan and Abiram sons of Eliab, and On son of Peleth—descendants of Reuben— (2) to rise up against Moses, together with two hundred and fifty Israelites, chieftains of the community, chosen in the assembly, men of repute. (3) They combined against Moses and Aaron and said to them, “You have gone too far! For all the community are holy, all of them, and the LORD is in their midst. Why then do you raise yourselves above the LORD’s congregation?” (4) When Moses heard this, he fell on his face. (5) Then he spoke to Korach and all his company, saying, “Come morning, the LORD will make known who is His and who is holy, and will grant him access to Himself; He will grant access to the one He has chosen. (6) Do this: You, Korach and all your band, take fire pans, (7) and tomorrow put fire in them and lay incense on them before the LORD. Then the man whom the LORD chooses, he shall be the holy one. You have gone too far, sons of Levi!” (8) Moses said further to Korach, “Hear me, sons of Levi. (9) Is it not enough for you that the God of Israel has set you apart from the community of Israel and given you access to Him, to perform the duties of the LORD’s Tabernacle and to minister to the community and serve them? (10) Now that He has advanced you and all your fellow Levites with you, do you seek the priesthood too? (11) Truly, it is against the LORD that you and all your company have banded together. For who is Aaron that you should rail against him?” (12) Moses sent for Dathan and Abiram, sons of Eliab; but they said, “We will not come! (13) Is it not enough that you brought us from a land flowing with milk and honey to have us die in the wilderness, that you would also lord it over us?”

Numbers 16:14-19

(14) Even if you had brought us to a land flowing with milk and honey, and given us possession of fields and vineyards, should you gouge out those men’s eyes? We will not come!” (15) Moses was much aggrieved and he said to the LORD, “Pay no regard to their offering. I have not taken the ass of any one of them, nor have I wronged any one of them.” (16) And Moses said to Korach, “Tomorrow, you and all your company appear before the LORD, you and they and Aaron. (17) Each of you take his fire pan and lay incense on it, and each of you bring his fire pan before the LORD, two hundred and fifty fire pans; you, and Aaron also [bring] your fire pans.” (18) Each of them took his fire pan, put fire in it, laid incense on it, and took his place at the entrance of the Tent of Meeting, as did Moses and Aaron. (19) Korach gathered the whole community against them at the entrance of the Tent of Meeting. Then the Presence of the LORD appeared to the whole community,

Numbers 16:20-17:8

(20) and the LORD spoke to Moses and Aaron, saying, (21) “Stand back from this community that I may annihilate them in an instant!” (22) But they fell on their faces and said, “O God, Source of the breath of all flesh! When one man sins, will You be wrathful with the whole community?” (23) The LORD spoke to Moses, saying, (24) “Speak to the community and say: Withdraw from about the abodes of Korach, Dathan, and Abiram.” (25) Moses rose and went to Dathan and Abiram, the elders of Israel following him. (26) He addressed the community, saying, “Move away from the tents of these wicked men and touch nothing that belongs to them, lest you be wiped out for all their sins.” (27) So they withdrew from about the abodes of Korach, Dathan, and Abiram. Now Dathan and Abiram had come out and they stood at the entrance of their tents, with their wives, their children, and their little ones. (28) And Moses said, “By this you shall know that it was the LORD who sent me to do all these things; that they are not of my own devising: (29) if these men die as all men do, if their lot be the common fate of all mankind, it was not the LORD who sent me. (30) But if the LORD brings about something unheard-of, so that the ground opens its mouth and swallows them up with all that belongs to them, and they go down alive into Sheol, you shall know that these men have spurned the LORD.” (31) Scarcely had he finished speaking all these words when the ground under them burst asunder, (32) and the earth opened its mouth and swallowed them up with their households, all Korach’s people and

במדבר ט"ז:א-י"ג

(א) וישקח קורח בן-יזחור בן-קוהת בן-לוי ודתן וואבירם בני אליאב ואון בן-פלח בני ראובן: (ב) ויקמו לו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי-שם: (ג) ויקהלו עלימשה ועל-אהרן ויאמרו אליהם רב-לכם כי כל-העדה בלם קדושים ובתוכם יהנה ומדוע תתנשאו עליהתל והנה: (ד) וישמע משה ויפל על-פניו: (ה) וידבר אל-קרח ואל-כל-עדתו לאמר בפרך וידע והנה את-אשר-ילך ואת-הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר-בו הקריב אליו: (ו) זאת עשו קחיהם מקלות קרח וכל-עדתו: (ז) ותנו בתו אש ושימו עליהן קטר לפני יהוה מחר והנה האיש אשר יבחר יהנה הוא הקדוש רב-לכם בני לוי: (ח) ויאמר משה אל-קרח שמעו-נא בני לוי: (ט) המעט מכם כיהבדיל אליהי ישראל אתכם מענת ישראל להקריב אתכם אליו לעבד את-עבדת מושן והנה ולעמד לפני העדה לשרתם: (י) ויקרב אתה ואת-כל-אנשי בני-לוי אתה וישקשם גם-כהנה: (יא) לכו אתה וכל-עדתך הנבדים על-יהנה ואהרן מה-הוא כי תלוננו [תלינו] עליו: (יב) וישלח משה לקרא לדתן וואבירם בני אליאב ויאמרו לא בעלה: (יג) המעט כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כיהתשרר עלינו גם-השתמר:

במדבר ט"ז:יד-י"ט

(יד) אף לא אל-אשרי זבת חלב ודבש הביאתנו ותמו-לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים הנם תנשר לא בעלה: (טו) ויחר למשה מאד ויאמר אלי-יהוה אל-תפן אל-מנחתם לא חמור אהרן מהם נשאתי ולא הרעתי את-אנשי מהם: (טז) ויאמר משה אל-קרח אתה וכל-עדתך היו לפני יהוה אתה וגם ואהרן מקור: (יז) וקחו איש מקמתו ונתתם עליהם קטר והקרבם לפני יהוה איש מקמתו חמשים ומאתים מקמת ואתה ואהרן איש מקמתו: (יח) ויקחו איש מקמתו ויתנו עליהם אש וישעמו עליהם קטר ויעמדו פתח אהל מועד ומשה ואהרן: (יט) ויקהל עליהם קרח את-כל-עדה אל-פתח אהל מועד ויכא כבוד-יהוה אל-כל-העדה: (פ)

במדבר ט"ז:כ-כ"ח

(כ) וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: (כא) הבדלו מתוך העדה הנאת ואכלה אתם ברגע: (כב) ויפלו עליפניהם ויאמרו אל אליהי הרוחת לכל-בשר האיש אהרן יחטא ועל כל-העדה תקצף: (כג) וידבר יהוה אל-משה לאמר: (כד) דבר אל-העדה לאמר העלו מסביב למשכן קרח דתו וואבירם: (כה) ויקם משה ויגלו אל-דתו וואבירם וילכו אתריו וקני ישראל: (כו) וידבר אל-העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו בכל-אשר להם פורספו בכל-חטאתם: (כז) ויעלו מעל משפוח קרח דתו וואבירם מסביב ודתו וואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם וישיהם ויבניהם וטפם: (כח) ויאמר משה בואת תדעו כי-יהנה שלמני עשו את כל-המעשים האלה כיה לא מלכי: (כט) אם-קמות כל-האדם ימתו אלה ויקדח כל-האדם יפקד עליהם לא יהנה שלחני: (ל) ואם-בריאה יכרא יהוה ויפצלה האדמה את-פיה ויבלעה אתם ואת-כל-אשר להם וירדו תים שאלה וידעם כי גאצי האנשים האלה את-יהוה: (לא) והנה ככלתו לדבר את כל-הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תהמיהם: (לב) ותפתח הארץ את-פיה ותבלע אתם ואת-בתיהם ואת כל-האדם אשר לקרח ואת כל-הרכוש: (לג) וירדו הם וכל-אשר להם תים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל: (לד) וכל-ישראל אשר

all their possessions. (33) They went down alive into Sheol, with all that belonged to them; the earth closed over them and they vanished from the midst of the congregation. (34) All Israel around them fled at their shrieks, for they said, "The earth might swallow us!" (35) And a fire went forth from the LORD and consumed the two hundred and fifty men offering the incense. (1) The LORD spoke to Moses, saying: (2) Order Eleazar son of Aaron the priest to remove the fire pans—for they have become sacred—from among the charred remains; and scatter the coals abroad. (3) [Remove] the fire pans of those who have sinned at the cost of their lives, and let them be made into hammered sheets as plating for the altar—for once they have been used for offering to the LORD, they have become sacred—and let them serve as a warning to the people of Israel. (4) Eleazar the priest took the copper fire pans which had been used for offering by those who died in the fire; and they were hammered into plating for the altar, (5) as the LORD had ordered him through Moses. It was to be a reminder to the Israelites, so that no outsider—one not of Aaron's offspring—should presume to offer incense before the LORD and suffer the fate of Korah and his band. (6) Next day the whole Israelite community railed against Moses and Aaron, saying, "You two have brought death upon the LORD's people!" (7) But as the community gathered against them, Moses and Aaron turned toward the Tent of Meeting; the cloud had covered it and the Presence of the LORD appeared. (8) When Moses and Aaron reached the Tent of Meeting,

סביבתייהם גסו לקלם כִּי אָמְרוּ פְּנִימָתְכֶם עָלֵינוּ הָאָרֶץ: (לה) וְאַשׁ יִצָּאָה מֵאַתֶּן יְהוָה וְהָאֵשׁ אָתְּ הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵלֶם אִישׁ מִקֶּרְבֵי הַקָּהָל: (פ) (א) וַיִּזְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשְׁעָה לְאַמֶּר: (ב) אֲמַר אֶל־עֲלֵעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְגָרַם אֶת־הַמַּחְתָּח מִבֵּין הַשֹּׂרֶפֶת וְאֶת־הָאֵשׁ זֶרַח־הַלֵּאָה כִּי קָדְשׁוֹ: (ג) אֶת מַחְתֹּת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשֹׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רַגְעֵי פַחִים צְפוֹי לַמִּזְבֵּחַ כִּי־הִקְרַיְבֶם לַפְּנֵי־יְהוָה וַיִּקְרָשׁוּ וַיָּהֵיוּ לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (ד) וַיִּלְחַם אֵלֶעָזָר הַכֹּהֵן אֶת מַחְתֹּת הַחֲטָאִים אֲשֶׁר הִקְרִיבו הַשֹּׂרֶפִים וַיְרַקְעֵם צְפוֹי לַמִּזְבֵּחַ: (ה) זָכָרוּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אַהֲרֹן הוּא לְהִקְרִיב קִטְרֹת לַפְּנֵי יְהוָה וְלֹא־יָהֵה קִלְחָהּ וּבְעֲדָתוֹ כְּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לוֹ: (ו) וַיִּלְנוּ כָּל־עַדְתֵּי הַכֹּהֲנִים־יִשְׂרָאֵל מִמִּקְרָת עַל־מִשְׁעָה וְעַל־אַהֲרֹן לְאִמָּר אֲתֶם הִמַּתְתֶּם אֶת־עַמִּים יְהוָה: (ז) וַיְהִי בְּהִשְׁקֵל הַעֲדָה עַל־מִשְׁעָה וְעַל־אַהֲרֹן וַיִּפְגּוּ אֶל־אֶהָל מוֹעֵד וַהֲגֵה כִּסְהֵה הַעֲלָנ וַיְבֵא כִּפּוֹד יְהוָה: (ח) וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּנֵי אֶהָל מוֹעֵד: (פ)

Numbers 17:9-15

(9) The LORD spoke to Moses, saying, (10) "Remove yourselves from this community, that I may annihilate them in an instant." They fell on their faces. (11) Then Moses said to Aaron, "Take the fire pan, and put on it fire from the altar. Add incense and take it quickly to the community and make expiation for them. For wrath has gone forth from the LORD: the plague has begun!" (12) Aaron took it, as Moses had ordered, and ran to the midst of the congregation, where the plague had begun among the people. He put on the incense and made expiation for the people; (13) he stood between the dead and the living until the plague was checked. (14) Those who died of the plague came to fourteen thousand and seven hundred, aside from those who died on account of Korah. (15) Aaron then returned to Moses at the entrance of the Tent of Meeting, since the plague was checked.

במדבר יז:ט-ט"ו

(ט) וַיִּזְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשְׁעָה לְאַמֶּר: (י) הֲרָמוּ מֵתוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלֶה אֹתָם כְּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: (יא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמַּחְתָּח וְתוֹרֵעֲלֶיךָ אֵשׁ מַעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קִטְרֹת וְהִלָּךְ מִתְּרֵה אֶל־הָעֵדָה וּכְבַר עֲלֵיהֶם כִּי־יִצְאָה הַקֹּזֶף מִלְפָּנֶי יְהוָה תִּחַל הַגָּזָה: (יב) וַיִּלְחַם אַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֶל־תִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּרָץ אֶל־תִּדְבַר הַקֹּזֶף וַהֲגֵה תִחַל הַגָּזָה בְּעַם וַיִּמָּן אֶת־הַקָּהָל וַיִּכְפֹּר עַל־הָעַם: (יג) וַיַּעַמֵד בֵּין־הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּצַּר הַמַּצְפָּה: (יד) וַיְהִי הַמֵּתִים בַּמַּצְפָּה אֲרַבְעֵה עָשָׂר אָלֶף וְשֵׁבַע מֵאוֹת מִלְבַד הַמֵּתִים עַל־דַּבַּר־קְרוֹחַ: (טו) וַיָּשָׁב אַהֲרֹן אֶל־מִשְׁעָה אֶל־פְּתַח אֶהָל מוֹעֵד וְהַמַּצְפָּה נֶעְצְרָה: (פ)

Numbers 17:16-24

(16) The LORD spoke to Moses, saying: (17) Speak to the Israelite people and take from them—from the chieftains of their ancestral houses—one staff for each chieftain of an ancestral house: twelve staffs in all. Inscribe each man's name on his staff, (18) there being one staff for each head of an ancestral house; also inscribe Aaron's name on the staff of Levi. (19) Deposit them in the Tent of Meeting before the Pact, where I meet with you. (20) The staff of the man whom I choose shall sprout, and I will rid Myself of the incessant mutterings of the Israelites against you. (21) Moses spoke thus to the Israelites. Their chieftains gave him a staff for each chieftain of an ancestral house, twelve staffs in all; among these staffs was that of Aaron. (22) Moses deposited the staffs before the LORD, in the Tent of the Pact. (23) The next day Moses entered the Tent of the Pact, and there the staff of Aaron of the house of Levi had sprouted: it had brought forth sprouts, produced blossoms, and borne almonds. (24) Moses then brought out all the staffs from before the LORD to all the Israelites; each identified and recovered his staff.

במדבר יז:טז-כ"ד

(טז) וַיִּזְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֵר: (יז) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאִתְּכֶם מִטָּה מִשְׁהַל לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל־נַשְׂיָאֵתְכֶם לְבֵית אֲבֹתְכֶם שָׂגִים עָשָׂר מִשְׁוֹת אִישׁ אֶת־שִׁמּוֹ תִקָּבַע עַל־מִשְׁהוֹ: (יח) וְאֵת שֵׁם אַהֲרֹן תִּקָּבַע עַל־מִטָּה לְגֵי כִי מִטָּה אֶהְיֶה לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתְכֶם: (יט) וְהַחֲמַתְּם בְּאֶהָל מוֹעֵד לַפְּנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אֲנִיעַד לָכֶם שָׂמָּה: (כ) וַהֲגֵה הָאֵשׁ אֲשֶׁר אֲבָחַר בּוֹ מִשְׁהוֹ יִפְרַח וְהַשִּׁפְתִּי מַעְלֵי אֶת־תְּלִנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִיגִים עֲלַיְכֶם: (כא) וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֲלָיוּ וְלִגְוִשְׂיָאֵתְכֶם מִשְׁהַל לְנַשְׂיָא אֶהְיֶה לְבֵית אֲבֹתְכֶם שָׂגִים עָשָׂר מִשְׁוֹת וּמִשְׁהַל אַהֲרֹן בְּתוֹךְ מִשְׁוֹתָם: (כב) וַיַּגִּחַ מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטָּה לַפְּנֵי יְהוָה בְּאֶהָל הָעֲדָת: (כג) וַהֲגֵה מִמִּקְרָת וַיָּבֵא מֹשֶׁה אֶל־אֶהָל הָעֲדָת וַהֲגֵה פִרְחַ מִשְׁהַל אַהֲרֹן לְבֵית לְגֵי וַיֵּצֵא פִרְחֹ וּבָצַח צִיִּין וַיַּגְמֵל שְׁקָדִים: (כד) וַיִּצְא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמִּטָּה לַמִּלְפָּנֶי יְהוָה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּראוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִשְׁהוֹ: (ס)

Numbers 17:25-18:20

(25) The LORD said to Moses, "Put Aaron's staff back before the Pact, to be kept as a lesson to rebels, so that their mutterings against Me may cease, lest they die." (26) This Moses did; just as the LORD had commanded him, so he did. (27) But the Israelites said to Moses, "Lo, we perish! We are lost, all of us lost! (28) Everyone who so much as ventures near the LORD's Tabernacle must die. Alas, we are doomed to perish!" (1) The LORD said to Aaron: You and your sons and the ancestral house under your charge shall bear any guilt connected with the sanctuary; you and your sons alone shall bear any guilt connected with your priesthood. (2) You shall also associate with yourself your kinsmen the tribe of Levi, your ancestral tribe, to be attached to you and to minister to you, while you and your sons under your charge are before the Tent of the Pact. (3) They shall discharge their duties to you and to the Tent as a whole, but they must not have any contact with the furnishings of the Shrine or with the altar, lest both they and you die. (4) They shall be attached to you and discharge the duties of the Tent of Meeting, all the service of the Tent; but no outsider shall intrude upon you (5) as you discharge the duties connected with the Shrine and the altar, that wrath may not again strike the Israelites. (6) I hereby take your fellow Levites from among the Israelites; they are assigned to you in dedication to the LORD, to do the work of the Tent of Meeting; (7) while you and your sons shall be careful to perform your priestly duties in

במדבר יז:כ"ה-י"ח:כ

(כה) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲשִׁיב אֶת־מִטָּה אַהֲרֹן לַפְּנֵי הָעֲדָת לְמַשְׁמַרַת לְאוֹת לְבְנֵי־מִגְרֵי וְתִקָּבַל תְּלִנּוֹתָם מֵעַלִּי וְלֹא יָמָתוּ: (כו) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֵּן עָשָׂה: (כז) (כח) וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹשֶׁה לְאַמָּר הֲנוּ גִנְעַנוּ אֶבְדָּנוּ כָּלֵנוּ אֶבְדָּנוּ: (כח) כָּל הַשְּׁקָרֵב אֶל־מִשְׁפָּחָנוּ יְהוָה: מִיּוֹת תָּמָנוּ לְגֹעַז: (ס) (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן אָתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית־אַבְיָדֶךָ אֲתֵם תִּשָּׂאוּ אֶת־עֲבֹדַת הַמִּקְדָּשׁ וְאֹתָהּ וּבְנֵיךָ אֲתֵם תִּשָּׂאוּ אֶת־עֲבֹדַת הַבַּיִת: (ב) וַגַּם אֶת־אֹהֲלוֹ מִטָּה לְזוֹ שִׁבְט אֲבִידֵי הַשְּׁקָרֵב אֲתֵם וְלֹאֲנֵי עָלִיד וַיִּשְׁרָתִיד וְאֹתָהּ וּבְנֵיךָ אֲתֵם לַפְּנֵי אֶהָל הָעֲדָת: (ג) וְשִׁמְרוּ מִשְׁמַרְתֵּךְ וּמִשְׁמַרְתֵּי כָּל־הָאֶהָל אֶדֶ אֶל־כָּל־יְהוָה וְאַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרָבוּ וְלֹא־יִמָּחוּ גַם־הֵם גַּם־אֲתֶם: (ד) וַנְּלֹנוּ עָלִיד וְשִׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתֵּי אֶהָל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֶהָל וְזָר לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם: (ה) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַרְתֵּי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת מִשְׁמַרְתֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד קֹזֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (ו) וְאֲנִי הֵנָּה לִקְחֹתִי אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָּם מִתְּנָה וְהֵנִיחַ לְיָהוָה לְעִבְדֹת אֶת־עֲבֹדַת אֶהָל מוֹעֵד: (ז) וְאֹתָהּ וּבְנֵיךָ אֲתֵם תִּשְׁמְרוּ אֶת־כִּנְחֹתְכֶם לְכָל־דָּבָר הַמִּזְבֵּחַ וְלַמִּטָּה לְפָרֹכֶת וּלְעֲבֹדַתְכֶם עֲבֹדַת מִתְּנָה אֲתֵם אֶת־כִּנְחֹתְכֶם וְהֵנָּה הַשְּׁקָרֵב יִמָּת: (ס) (ח) וַיִּזְבֹּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וַאֲנִי הֵנָּה נִתְּחִי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתֵּי תְרוּמַתִּי לְכָל־יְהוָה בְּכִי־יִשְׂרָאֵל לָךְ וּמִתְנִים לְמִשְׁתָּה וּלְבְנֵיךָ

everything pertaining to the altar and to what is behind the curtain. I make your priesthood a service of dedication; any outsider who encroaches shall be put to death. (8) The LORD spoke further to Aaron: I hereby give you charge of My gifts, all the sacred donations of the Israelites; I grant them to you and to your sons as a perquisite, a due for all time. (9) This shall be yours from the most holy sacrifices, the offerings by fire: every such offering that they render to Me as most holy sacrifices, namely, every meal offering, sin offering, and guilt offering of theirs, shall belong to you and your sons. (10) You shall partake of them as most sacred donations: only males may eat them; you shall treat them as consecrated. (11) This, too, shall be yours: the gift offerings of their contributions, all the elevation offerings of the Israelites, I give to you, to your sons, and to the daughters that are with you, as a due for all time; everyone of your household who is clean may eat it. (12) All the best of the new oil, wine, and grain—the choice parts that they present to the LORD—I give to you. (13) The first fruits of everything in their land, that they bring to the LORD, shall be yours; everyone of your household who is clean may eat them. (14) Everything that has been proscribed in Israel shall be yours. (15) The first issue of the womb of every being, man or beast, that is offered to the LORD, shall be yours; but you shall have the first-born of man redeemed, and you shall also have the firstling of unclean animals redeemed. (16) Take as their redemption price, from the age of one month up, the money equivalent of five shekels by the sanctuary weight, which is twenty gerahs. (17) But the firstlings of cattle, sheep, or goats may not be redeemed; they are consecrated. You shall dash their blood against the altar, and turn their fat into smoke as an offering by fire for a pleasing odor to the LORD. (18) But their meat shall be yours: it shall be yours like the breast of elevation offering and like the right thigh. (19) All the sacred gifts that the Israelites set aside for the LORD I give to you, to your sons, and to the daughters that are with you, as a due for all time. It shall be an everlasting covenant of salt before the LORD for you and for your offspring as well. (20) And the LORD said to Aaron: You shall, however, have no territorial share among them or own any portion in their midst; I am your portion and your share among the Israelites.

Numbers 18:21-32

(21) And to the Levites I hereby give all the tithes in Israel as their share in return for the services that they perform, the services of the Tent of Meeting. (22) Henceforth, Israelites shall not trespass on the Tent of Meeting, and thus incur guilt and die: (23) only Levites shall perform the services of the Tent of Meeting; others would incur guilt. It is the law for all time throughout the ages. But they shall have no territorial share among the Israelites; (24) for it is the tithes set aside by the Israelites as a gift to the LORD that I give to the Levites as their share. Therefore I have said concerning them: They shall have no territorial share among the Israelites. (25) The LORD spoke to Moses, saying: (26) Speak to the Levites and say to them: When you receive from the Israelites their tithes, which I have assigned to you as your share, you shall set aside from them one-tenth of the tithe as a gift to the LORD. (27) This shall be accounted to you as your gift. As with the new grain from the threshing floor or the flow from the vat, (28) so shall you on your part set aside a gift for the LORD from all the tithes that you receive from the Israelites; and from them you shall bring the gift for the LORD to Aaron the priest. (29) You shall set aside all gifts due to the LORD from everything that is donated to you, from each thing its best portion, the part thereof that is to be consecrated. (30) Say to them further: When you have removed the best part from it, you Levites may consider it the same as the yield of threshing floor or vat. (31) You and your households may eat it anywhere, for it is your recompense for your services in the Tent of Meeting. (32) You will incur no guilt through it, once you have removed the best part from it; but you must not profane the sacred donations of the Israelites, lest you die.

לחוק עולם: (ט) והיה יהיה לך מקדש הקדשים מרהאש כל קרבנם לכלי מנחתם וכלי חטאתם וכלי אשמים אשר ישיבו לי קדש הקדשים לך הוא ולבגדי: (י) בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר יאכל אתו קדש יהיה לך: (יא) ויהי לך תרומת מתנם לכלי תנופת בני ישראל לך נתתם ולבגדי ולבגדי אתה לחוק עולם כל טהור בביתך יאכל אתו: (יב) כל חלב יצטרך וכלי חלב תרוש ודגו ראשיתם אשר יתנו ליהנה לך נתתם: (יג) בכורי כל אשור בארצם אשר יביאו ליהנה לך יהנה כל טהור בביתך יאכלנו: (יד) כליתרם בישוראל לך יהנה: (טו) כל פטר חם לך כל בשר אשר יקריבו ליהנה באגם ובבהמה יהנה לך אף | פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה: (טז) ופדויו מבידוק תפדה בערבך כסו חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא: (יז) אף בכור שור או בכור שׁשב או בכור עז לא תפדה קדש הם אחרים תורק עליהם על המזבח ואת חלבם תקטיר אשה לרית ניהם ליהנה: (יח) ובשרם יהנה לך פתנה התנופה ובשוק המזון לך יהנה: (יט) כל | תרומת הקדשים אשר ירימו בני ישראל ליהנה נתתי לך ולבגדי ולבגדי אתה לחוק עולם ברית מלח עולם הוא לפני יהוה לך ולזרעך אחר: (כ) ויאמר יהוה אל אהרן בארצם לא תגל וילק לא יהיה לך בתוכם אפי תלקה ונתלתה בתוך בני ישראל: (כ) |

במדבר י"ח:כ"א-ל"ב

(כא) ולבגדי לוי הנה נתתי כל מעשר בישוראל לנתנה חלק עבדכם אשר יהם עבדים את עבדת אהל מועד: (כב) ולא יקרב עוד בני ישראל אל אהל מועד לשאת חטא למות: (כג) ועבד הלוי הוא את עבדת אהל מועד והם ישאו עינם חקת עולם לדרתיכם ובתוך בני ישראל לא ינתלו נחלה: (כד) כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו ליהנה תרומה נתתי ללויים לנתנה עליהם אמרתי לכם בתוך בני ישראל לא ינתלו נחלה: (כה) וזבגר יהנה אל מעשה לאמר: (כו) ואלה הלויים תדבר ואמר אתם כי תקחו מאת בני ישראל את מעשר אשר נתתי לכם מאתם בנתחכם והרמתם מלני תרומת יהנה מעשר מוהמעשר: (כז) ונחשב לכם תרומתכם פדגו מוהגרו וקמלאה מוהתקב: (כח) כן תרימו גם אתם תרומת יהנה מכל מעשרתיכם אשר תקחו מאת בני ישראל ונתתם מלני את תרומת יהנה לאתרון הפהו: (כט) מכל מתנתיכם תרימו את כל תרומת יהנה מכל חלבן את מקדשו מלני: (ל) ואמר אתם אלהם בהרימכם את חלבן מלני ונחשב ללויים כתבואת גרון וכתבואת קב: (לא) ואכלתם אתו בכלי מלום אתם וברתיכם כישור הוא לכם חלק עבדכם באהל מועד: (לב) וליתשאו עליו חטא בהרימכם את חלבן מלני ואת קדשי בני ישראל לא תחלו ולא תמותו: (ל) |